

15. října 2008. Role profesionální armády v ČR - diskuse.

/.../ Jsem pro profesionální a vysoce technicky moderní armádu s vysokým etickým potenciálem v chování a s respektem k mezinárodním konvencím, křesťanské víře a rytířskému vedení operací. Jsem pro ozbrojené síly, které dokáží nejen bojovat v zahraničních misích, nýbrž také pomáhat vlastním lidem např. v případě přírodních katastrof, kde si lidé svých vojáků váží pro jejich slušné a čestné způsoby chování, ochotu vždy pomoci a snahu být vzorem pro celou společnost. Jsem také ovšem pro takovou armádu, která má podporu v nejrůznějších záložních „občanských systémech obrany“. Nejde tady jen o klasický armádní systém aktivních záloh, kterému velmi fandím, ale například by mělo jít o nejrůznější občanská sdružení - např. kluby vojenské historie, nebo letecké a automobilové kluby s úzkou spoluprací s patřičnými ozbrojenými složkami státu (policie, požárníci, armáda pro řádnou kontrolu) atd. Zároveň ale to nejdůležitější je: přesvědčit lidi, že něco takového jako armáda má smysl a říci si jasně proč a zač bojovat. Proč hájit zemi, která se rozplývá v rámci EU, kde jsou neustálými aférami zmítány naše politické kruhy ať již zleva nebo zprava a kde jedinými hodnotami jsou peníze a užívání si. Kde hodnoty jako věrnost a přísaha nic neznamenají. Zač poté bojovat? Za bezpečnost své rodiny v zahraničních misích, když se více než polovina všech manželství rozvádí a nevěra je naprosto běžným způsobem chování? Všeobecná branná povinnost také nic neřeší /.../. Teprve když naše společnost opět vezme za své etické hodnoty křesťansko-židovské civilizace a bude tomu věřit, je možné realizovat něco takového jako je /.../ podporovaná všeobecná branná povinnost. A to vyžaduje roky a roky práce ve školství, rodině, v médiích, v celé politice. Navíc něco takového by v současnosti, kdy neuvěřitelně roste agresivita u mládeže na školách, opětovně neskutečným způsobem podpořilo rozvoj šikany, se kterou se naše armáda díky své naprosto výborné profesionalizaci konečně po všech těch letech úspěšně vyrovnala. Všeobecná branná povinnost se dá také jednoduše nahradit právě těmi občanskými sdruženími, kde lidé pracují z nadšení a nikoliv z donucení. Tudy by vedla ta správná cesta, kam by se mohla vydat také větší podpora státu. Obecně: velké armády bez dokonalého technického moderního vybavení jsou pro malé státy (jako je ČR) drahé a opravdu k ničemu. Zde bych naopak právě argumentoval příklady z první a druhé války v Iráku (např. z hlediska popularizační strategie zajímavá US série tzv. „real war“ s názvem „Generation Kill“). Všeobecná branná povinnost však může v rukou kvalitních důstojníků ovšem pěstovat správné návyky v etické a duchovní oblasti. To ano! Ale na rovinu, kolik takových lidí reálně je? A svěřit výchovu obrovské masy nováčků nabraných v rámci „všeobecné branné“ zase jen o něco starším „všeobecnáčkům“ je cesta do pekel z hlediska současných hodnot naší konzumní společnosti. To bychom museli ty lidi dát tak nejméně na pět let do výchovného kurzu prvorepublikovým důstojníkům. Za současného stavu společnosti by se na první pohled ti lidé určitě něco naučili, ale ve skutečnosti by to byl opět a zase jen „velký bor... a rozkrádání armádního majetku“. Je přeci spousta lidí se zájmem o vojenství, armádu a zbraně obecně. Ty není nutné do ničeho nutit násilím pomocí branné povinnosti. Ti se sami chtějí angažovat, ale bohužel nekvalitním přístupem jsou často odrazováni. To co jim ovšem většinou chybí je etická výchova a smysl – zvláště mladým. To, že někdo dokáže střílet z pistole nebo samopalu, z něj ještě nedělá opravdového vojáka. Je to velké téma ...

Mgr. Radek Přepiora.